

Zarre
en zichzelf

Zarre en zichzelf

een eenzijdig verhaal

Karel Joos

Trends 

ZARRE EN ZICHZELF

Karel Joos

ISBN 978 90 8679 349 5

NUR 300, 780

© 2010 by Roularta Books, Roeselare

Tel.: 051 26 65 59

Fax: 051 26 66 80

roulartabooks@roularta.be

www.roulartabooks.be

Eindredactie: Piet de Moor

Vormgeving cover: Kaat Kerkhove

Coverbeeld: M.C. Escher's "Band van Möbius II"

© 2010 The M.C. Escher Company B.V. - Baarn - Holland.

Alle rechten voorbehouden. www.mcescher

Vormgeving: Karakters, Gent

Niets uit deze uitgave mag door elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, gereproduceerd en/of openbaar gemaakt worden zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Uitgezonderd zijn korte fragmenten, die uitsluitend ten behoeve van recensies geciteerd mogen worden.

No part of this book may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means, including information storage or retrieval devices or systems, without prior written permission from the publisher, except that brief passages may be quoted for review.

Wettelijk depot: D/2010/5166/70

Voor Maurits

Étranger partout, je ne me sentais
particulièrement isolé nulle part.

Marguerite Yourcenar, *Mémoires d'Hadrien*

BEGON
11

START
14

DAAD
28

MAAT
43

MOOT
62

DOOD
80

STORT
101

BEGIN
120

BEGON

‘Hier was het,’ zegt Jonathan Smets. ‘Precies hier.’

‘Inderdaad,’ zegt de kolonel. ‘Ik ben onmiddellijk met Stubbe ter plaatse gekomen.’

Ze staan op het wandelpad dat de kademuur volgt en kijken naar de Fuik die traag en wijd door de stad loopt. In het midden van de rivier ligt een met bomen en hoge struiken dichtgegroeid langwerpige eiland. Nog verder, op de andere oever, zijn de platte daken van de kazerne net zichtbaar. Daarachter schilferen donkere rotswanden steil naar beneden.

‘En ik was er niet,’ zegt Jonathan. Hij wrijft duim en wijsvinger over zijn oogleden naar elkaar toe, tot ze de huid op zijn neusbrug doen opstuiken.

De kolonel haalt zijn schouders op.

‘Dat had geen verschil gemaakt,’ zegt hij.

‘Toch wel. Het had anders moeten gaan.’

‘Gedane zaken,’ zegt de kolonel. ‘We beginnen opnieuw. Alles is weer mogelijk. Alles.’

‘Ja,’ zegt Jonathan.

Kolonel Smets neemt een platte, vilten muts uit de zijzak van zijn gevechtsbroek.

‘Die is voor u,’ zegt hij en geeft ze aan Jonathan. ‘Welkom, luitenant Smets,’ voegt hij eraan toe.

Jonathan neemt de muts zwijgend aan en kijkt eraan. Ze heeft de blauwgrijze kleur van wilgenkatjes in bloei en draagt een zwart plastic schild op vlak schuimrubber in een millimeterdunne laag, glanzend alsof het

de bewerkte huid van een dier is. Het kenteken van goudkleurig metaal dat eraan is vastgespeld toont een Romeins borstkuras onder een helm in vooraanzicht, boven een lange bijl gekruist met een zwaard. Achter het harnas zit een tuniek met korte, veelgeplooid mouwen. Het hoofd tussen de oorbeschermers van de helm heeft geen gezicht. Alsof het niet uitmaakt wie de vrije ruimte opvult.

Hij plooit de muts open om ze op te zetten en knip-pert met de ogen. Op de voering staat ‘voor Jonathan’ geschreven in een handschrift dat hij goed kent.

‘Ben,’ zegt hij. ‘We waren twee kanten van dezelfde zijde, begrijpt u?’

Radeloos kijkt hij in het gezicht van zijn vader.

‘Dat is nu allemaal voorbij,’ zegt de kolonel.

‘Ja.’

Jonathan knikt met meer wilskracht dan overtuiging. Gelukkig is Sylvia er nog. Ze werkt nog steeds bij Moors Engineering. Beter zo, ieder aan zijn eigen kant. Met Dito wou ze natuurlijk niets meer te maken hebben en Elias had gezegd dat hij dat kon begrijpen. Het was haar schuld ook niet, zei hij.

Jonathan drukt de muts op zijn hoofd en trekt ze schuin over zijn rechteroor. Het is beter zo, denkt hij.

‘Hier,’ zegt de kolonel. ‘Uw marsbevel, voor het achtste bataljon. De korpscommandant is een promotiemakker van mij. Ik heb hem gebriefd, hij zal u onder zijn hoede nemen. En voor uw bevelvoering daarna zien we wel, dat is nog veraf. We zullen voor u zorgen.’

Jonathan knikt en kijkt naar de rivier.

‘Ben,’ zegt hij.

‘Kom, we gaan,’ zegt de kolonel.

‘Jouw keuze is de mijne,’ fluistert Jonathan tegen zichzelf terwijl hij de Fuik zijn rug toekeert.